

Sygn. akt II AKa 240/12 Sygn. akt II AKa 240/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2012r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jerzy Leder

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo

SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego oraz oskarżycieli posiłkowych S. C. i A. G. (1)

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2012 r.

sprawy G. K. (1) i K. M. (1)

oskarżonych z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 24 lutego 2012 r. sygn. akt VIII K 266/11

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje obrońców oskarżonych G. K. (1) i K. M. (1) za oczywiście bezzasadne;*
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów D. F. i H. D. z Kancelarii Adwokackich w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonym w postępowaniu odwoławczym;*
- 3. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów za postępowanie odwoławcze przed sądem apelacyjnym.*

UZASADNIENIE

G. K. (1) i K. M. (1) zostali oskarżeni

o to, że w dniu 1 września 2006 roku w pobliżu miejscowości O. koło B. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia zaboru pieniędzy M. C. w kwocie około 14.000,- EURO i ok. 3.000,- zł poprzez duszenie go przedmiotem zbliżonym do linki pozbawili go życia,

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 2 k.k.

K. M. (1) został ponadto oskarżony o to, że w dniu

7 września 2006 r. w S. posiadał wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani środki odurzające w postaci siarczanu amfetaminy - 0,85 grama i ziele konopii innych niż włókniste - 1,13 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani.

Sąd Okręgowy w. W., VIII Wydział Karny, wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2008r., sygn. akt VIII K 469/07, uznał G. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego zbrodnię z art. 148 § 2 pkt. 2 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności, ograniczając prawo oskarżonego do skorzystania z warunkowego zwolnienia w ten sposób, iż ustalił, że nie może ono nastąpić wcześniej, niż po odbyciu 22 lat orzeczonej kary. Tym samym wyrokiem, Sąd Okręgowy w. W., uznał K. M. (1) za winnego popełnienia zbrodni określonej w art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności, uznał go także za winnego popełnienia czynu określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 25 lat, ograniczając prawo oskarżonego do skorzystania z warunkowego zwolnienia w ten sposób, iż ustalił, że nie może ono nastąpić wcześniej niż po odbyciu 22 lat orzeczonej kary. Na podstawie art.

46 § 1 k.k. uwzględniono częściowo wniosek pokrzywdzonej o naprawienie szkody zobowiązując oskarżonych solidarnie do wypłacenia na rzecz pokrzywdzonej S. C. kwoty 10.000,- złotych, w pozostałej części wniosek oddalono. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym rzeczywiste okresy pozbawienia wolności w sprawie: oskarżonemu G. K. (1) od dnia 5 września 2006 r. do dnia 7 sierpnia 2008 r., a oskarżonemu K. M. (1) od dnia 8 września 2006 r. do dnia 07 sierpnia 2008 r., ponadto zasądzono od oskarżonych po 600,- złotych tytułem opłaty i obciążono ich kosztami postępowania w sprawie na rzecz Skarbu Państwa.

Po rozpoznaniu **apelacji** wniesionych przez obrońców obu oskarżonych i pełnomocnika pokrzywdzonych, **Sąd Apelacyjny w. W., wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt II AKa 83/09**, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym określonym w art. 46 § 1 k.k., zobowiązał G. K. (1) i K. M. (1) do wpłacenia na rzecz pokrzywdzonej S. C. kwoty 10.000,- zł po połowie, a nie solidarnie, oraz uchylił orzeczenie o oddaleniu w pozostałej części wniosku pokrzywdzonej, utrzymując zaskarżony wyrok w pozostałej części w mocy.

W świetle powyższego, obrońca K. M. (1) w dniu

7 lipca 2009 r. **wniósł kasację** do Sądu Najwyższego, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w. W., podnosząc rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, a polegające na nie rozważeniu dowodów wskazujących, iż oskarżony K. M. (1) był osobą podporządkowaną G. K. (1) i nie uczestniczył w przygotowaniach do popełnienia przestępstwa, co doprowadziło do uznania oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego przestępstwa i wymierzenia kary.

Postanowieniem z dnia 2 marca 2010 r., sygn. akt II KK 208/09, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 21 sierpnia 2009 r. obrońca skazanego K. M. (1), złożył w Sądzie Najwyższym, w oparciu o przepis art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania na korzyść K. M. (1), podnosząc, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe - nieznane wcześniej sądowi dowody wskazujące, że skazany nie popełnił przestępstwa, za które został osądzony.

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II KO 89/09, Sąd Najwyższy, wskazany powyżej wniosek obrońcy skazanego oddalił.

Wnioskiem sporządzonym dnia 5 maja 2011 r., obrońca skazanego G. K. (1) w oparciu o przepis 540 § 2 k.p.k. w zw. z art.

542 § 1 k.p.k. i art. 544 § 2 k.p.k. **wniósł o wznowienie** postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. z dnia 7 sierpnia 2008 r. w sprawie VIII K 469/07, w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu z art. 148 § 2 pkt. 2 k.k. oraz w części dotyczącej kary, z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. akt P 11/08 - wnosząc jednocześnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w. W. z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt II AKa 83/09 oraz wyroku Sądu Okręgowego w. W. z dnia

7 sierpnia 2008 r., sygn. akt VIII K 469/07 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2011 r., sygn. akt II KO 23/11, Sąd Najwyższy na podstawie art. 540 § 2 k.p.k. w zw. z art. 547 § 2 k.p.k. **wznowił postępowanie** w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w. W. z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt

II AKa 83/09 zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w. W. z dnia 7 sierpnia 2008 r. w sprawie VIII K 469/07 - co do G. K. (1), a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. także wobec K. M. (1), przy czym w odniesieniu do K. M. (1) tylko w zakresie czynu popełnionego w dniu

1 września 2006 r. a kwalifikowanego z art. 148 § 2 pkt. 2 k.k. Ponadto Sąd Najwyższy, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w. W. z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt II AKa 83/09 oraz zmieniony nim częściowo wyrok Sądu Okręgowego w. W. z dnia 7 sierpnia 2008 r., sygn. akt VIII K 469/07 w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu ujętego w pkt. I, a popełnionego w dniu 1 września 2006 r. kwalifikowanego z art.

148 § 2 pkt. 2 k.k. oraz wymierzonej za ten czyn kary, a także co do orzeczonej wobec oskarżonego K. M. (1) kary łącznej i w tym zakresie sprawę obu oskarżonych przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W..

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 24 lutego 2012 r. rozpoznając ponownie sprawę oskarżonych G. K. (1) i K. M. (1) prawomocnie skazanych za czyn polegający na tym, że:

- w dniu 1 września 2006 roku w pobliżu miejscowości O.

k. B. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia zaboru pieniędzy M. C. w kwocie około 14.000,- EURO i ok. 3.000,- zł poprzez duszenie go przedmiotem zbliżonym do linki pozbawili go życia;

I. przyjął, że czyn za który skazani zostali G. K. (1) i K. M. (1) wyczerpuje dyspozycję art. 148 § 1 k.k. i za czyn ten na mocy art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym G. K. (1) i K. M. (1) kary po 25 (dwadzieścia pięć) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 77 § 2 k.k. ograniczył prawo oskarżonych G. K. (1) i K. M. (1) do skorzystania z warunkowego zwolnienia w ten sposób, iż ustalił, że nie może ono nastąpić wcześniej niż po odbyciu 22 (dwudziestu dwóch) lat orzeczonej w punkcie I niniejszego wyroku kary;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj.: oskarżonemu G. K. (1) - od dnia 5 września 2006 r do dnia 24 lutego 2012 r., a oskarżonemu K. M. (1) - od dnia 8 września 2006 r. 1 grudnia 2011 r.;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. F. oraz adw. H. D. po 840 (osiemset czterdzieści) zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;

V. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych - w całości przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych:

Obrońca G. K. (1) zaskarżyła wyrok w pkt I i II – w zakresie wymierzonej kary i ograniczenia prawa oskarżonego do skorzystania z warunkowego zwolnienia po odbyciu 22 lat orzeczonej kary.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi zarzuciła:

1. w oparciu o art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąco niewspółmierność kary zastosowanej względem oskarżonego, poprzez wymierzenie mu kary 25 lat pozbawienia wolności i ograniczenie jego prawa do skorzystania z warunkowego przedterminowego zwolnienia dopiero po odbyciu 22 lat orzeczonej kary, podczas gdy sprawca jest osobą młodą, a jego postawa w trakcie odbywania kary przemawia za tym, aby nie stosować wobec niego tegoż ograniczenia;

2. w oparciu o art. 438 pkt 1 k.p.k. - obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 77 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że występuje „szczególnie uzasadniony wypadek” w rozumieniu tegoż przepisu, podczas gdy w ocenie skarżącego taki wypadek nie zachodzi.

3. w oparciu o art. 438 pkt. 2 k.p.k. - mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 2 przejawiającą się w niewystarczającym przytoczeniu okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I i II oraz orzeczenie kary względniejszej wobec oskarżonego G. K. (1), tj. kary pozbawienia wolności terminowej bez ograniczenia możliwości ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Ponadto, na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wniosła o zasądzenie kosztów nieopłaconej w całości ani w części pomocy prawnej udzielonej skazanemu G. K. (2) z urzędu.

Obrońca K. M. (1) zaskarżył wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. obrazę art. 442 § 1 k.p.k. poprzez ograniczenie postępowania dowodowego do przesłuchania oskarżonych,
2. obrazę art. 4, 7, 410 i 424 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownej i jednostronnej oceny zebranych dowodów z wyjaśnień oskarżonych i zeznań A. G. (1) co doprowadziło do uznania, że zakres zawinienia i orzeczona kara wobec osk. K. M. (1), winny być takie jak dla osk. G. K. (1).

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie, a nawet ocenione zostały jako oczywiście bezzasadne.

Na uznanie nie zasługiwał zarzut wymierzenia rażąco surowej kary (obrońca G. K.), jak też próba podważenia ustaleń faktycznych podjęta przez obrońcę K. M. pod pozorem zarzutu z art. 438 pkt 2 k.p.k.

Na wstępie wypada podkreślić, że historia procesowa sprawy ma niecodzienny charakter, bowiem jak wynika z części sprawozdawczej tego uzasadnienia jest ona przedmiotem orzekania Sądów Okręgowego, Apelacyjnego i Najwyższego – od 7 sierpnia 2008 r. (pierwszy wyrok Sądu Okręgowego).

Mimo częściowej zmiany tego wyroku przez Sąd Apelacyjny (tylko w zakresie środka karnego), bezzasadnego wniosku o kasację wyroku, nieuwzględnionego wniosku o wznowienie postępowania na podstawie dowodowej, a ostatecznie wznowienia postępowania przez Sąd Najwyższy i uchylenia wyroków sądów obydwu instancji – nie doszło do podważenia pierwotnych ustaleń faktycznych sprawy.

Z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2011 r., sygn. II Ko 23/11 wynika jasno zakres uchylenia wyroku, zakres ponownego rozpoznania sprawy, a tym samym możliwe granice obecnego zaskarżenia nowego wyroku Sądu Okręgowego.

Treść apelacji obrońcy oskarżonego K. M. wskazuje na to, że nie akceptuje on, czy też pomija treść rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, który podkreślił, że tylko kwestia kwalifikacji prawnej czynu i to jedynie w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r. oraz kwestia kar może być ponownie badana.

Apelacja adw. H. D. odnotowuje fakt wydania tego orzeczenia, jednak przenosząc do apelacji zarzuty K. M. obrońca twierdzi, że Sąd Okręgowy powinien ponownie przeprowadzić dowody; przesłuchanie

A. G., policjantów przesłuchujących oskarżonego G. K. i anonimowego autora wpisu internetowego – na okoliczność udziału

K. M. w przygotowaniu przestępstwa (str. 3 apelacji).

Ten zarzut służy w apelacji wywiedzeniu dalszej niejasnej tezy, opartej na stwierdzeniu, że pomówienie oskarżonego K. jest nieprawdziwe – sugerowane przez policjantów, a okoliczność ta może mieć istotne znaczenie dla ustaleń w zakresie winy i kary.

Dopiero po tych wywodach, obudowanych we wstępie apelacji zarzutami naruszenia art. 4, 7, 419, 442 § 1 k.p.k. następuje zarzut naruszenia art.

424 § 1 k.p.k. poprzez nierozważenie okoliczności przemawiających na korzyść „również przy wymiarze kary” (str. 3 apel.).

Niestety, nawet w tym fragmencie autor nie rozwija swojego poglądu w kwestii właściwej dla sprawy, tj. kwalifikacji czynu i wymiaru kary ale znowu wraca do zarzutu braków postępowania dowodowego w części dotyczącej winy.

Sąd Apelacyjny uznał za oczywiście bezzasadną tezę i wywiedzione na jej podstawie zarzuty, jakoby naruszono swobodną ocenę dowodów i orzekano na podstawie niepełnego materiału dowodowego, bowiem zarzuty te odnoszą się do sprawstwa i zamiaru oskarżonych a więc ustaleń faktycznych, dokonanych w poprzednim rozpoznaniu sprawy, których nie wolno już kwestionować. Przeprowadzenie tych samych dowodów dotyczących winy odbyłoby się z rażącym naruszeniem art. 442 § 1 k.p.k., dlatego zarzuty dotyczące błędnej czy niepełnej oceny tychże dowodów i żądanie ich ponownego przeprowadzenia oraz powtórnej oceny, są całkowicie bezzasadne.

Z oczywistego brzmienia art. 442 § 1 k.p.k. autor apelacji wyprowadza bezpodstawny wniosek o możliwości prowadzenia postępowania dowodowego co do istoty sprawy; tj. znamion strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa, niezauważając obowiązku bezwzględnie wiążącego Sąd ponownie rozpoznający sprawę – orzekania w granicach w jakich nastąpiło przekazanie. Są to granice nieprzekraczalne, a możliwość uniewinnienia lub umorzenia, którą daje zdanie drugie art. 442 § 1 k.p.k. nie ma zastosowania w realiach niniejszej sprawy.

Dla wykazania bezzasadności zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego K. M. wystarczy w zasadzie odesłanie do uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2011 r. – str. 6, 7 (k. 1629v, 1630), gdzie stwierdza się jednoznacznie: „... zakres wznowienia postępowania jest ograniczony wyłącznie do kwalifikacji prawnej przypisanej oskarżonym zbrodni zabójstwa z pkt I a/o oraz wymierzonej im za ten czyn kary”. Dalej zaznaczono, że uchylene wyroków i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu zmierza do zachowania zasady dwuinstancyjności. Następnie Sąd Najwyższy podkreślił „niekwestionowane okoliczności oraz wskazany stopień społecznej szkodliwości” i przypomina, że „znamiona zabójstwa typu kwalifikowanego nie będą miały znaczenia dla kwalifikacji prawnej z art. 148 § 1 k.k. ale winny zostać poddane stosownej ocenie ...”.

W kontekście tak jasno określonych granic ponownego rozpoznania sprawy wnioski obrońcy o ponowne przeprowadzenie tych samych co uprzednio dowodów, na udział K. M. w zabójstwie, były niedopuszczalne i słusznie zostały oddalone (postanowienia: k. 1839, k. 1813).

Procedowanie Sądu Okręgowego nie narusza żadnej z zasad postępowania karnego, a zwłaszcza podnoszonej w apelacji zasady swobodnej oceny dowodów, obejmującej całokształt materiału dowodowego w sprawie kwalifikacji

prawnej czynu i kar. Niezbędne w tej sprawie było przesłuchanie oskarżonych, którzy złożyli swobodne wyjaśnienia na rozprawach w dniach: 28 grudnia 2011 r. (k. 1859i nast.) i 25 stycznia 2012 r. (k. 1810 i nast.) oraz ponowienie dowodów mówiących o psychice, osobowości, warunkach środowiskowych i rodzinnych oskarżonych, o ich funkcjonowaniu w jednostkach penitencjarnych i ewentualnej karalności.

Sąd Okręgowy zebrał i prawidłowo przeprowadził materiał dowodowy, na podstawie którego oraz w oparciu o realia prawne zmienionego zapisu art. 148 § 1 i 2 k.k. prawidłowo zakwalifikował zbrodnię dokonaną przez oskarżonych w dniu 1 września 2006 r. jako czyn z art. 148 § 1 k.k. poprzez odwołanie się do art. 4 § 1 k.k. Sąd Okręgowy podkreślił, że względniejsze dla sprawców było „cofnięcie” kwalifikacji do czasu czynu, a więc okresu, z którego wyrok TK wyeliminował zapis § 2 art. 148 k.k. Wprawdzie zagrożenie karą uprzednio (w chwili czynu) i obecnie (w chwili orzekania) na podstawie art. 148 § 1 k.k. jest takie samo, jednak użycie zasady art. 4 § 1 k.k. słusznie akcentuje, że subsumpcja znamion zbrodni, pod nowy stan prawny pociągałaby konieczność określenia zabójstwa jako kwalifikowanego, co oczywiście pogarszałoby sytuację oskarżonych w stosunku i do tej jaką stworzył wyrok Trybunału Konstytucyjnego usuwający z porządku prawnego § 2 art. 148 k.k., aż do jego nowelizacji w dniu 26 listopada 2010 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 1602) i wejścia w życie nowego przepisu z dniem 22 marca 2011 r.

Nie ulega wątpliwości, że czynności dokonane przez oskarżonych G. K. i K. M. w dniu 1 września 2006 r. w stosunku do pokrzywdzonego M. C. wyczerpały znamiona zabójstwa z art. 148 § 1 k.k., a motywem tej zaplanowanej i przygotowanej zbrodni był rabunek pieniędzy.

Kwestia znamion przestępstwa, ról oskarżonych – działania wspólnego, objętego porozumieniem, zamiaru manifestującego się w determinacji został już prawomocnie osądzony.

Wyjaśnienia oskarżonych, którzy nie przecząc swemu udziałowi w zdarzeniu przerzucali na siebie odpowiedzialność za najdrastyczniejsze jego elementy nie podlegały już ocenie co do części osądzonej ale jedynie w kontekście przesłanek z art. 53 § 2 k.k.

W tym miejscu należy odnieść się do tej części apelacji obrońcy oskarżonego K. M., w której twierdzi, że nowe wyjaśnienia

G. K. polegały na odwołaniu wcześniejszego pomówienia współoskarżonego. Taka postawa oskarżonego nie byłaby zaskakująca wobec przyjętej przez obu oskarżonych linii obrony jednak twierdzenie apelującego jest niezgodne z treścią wyjaśnień G. K. (k. 1761), w których jest mowa o sznurku w rękach M. i na szyi pokrzywdzonego, o tym że widział zaciskanie go. Wprawdzie rozważania o winie są już niedopuszczalne ale należy wytknąć obrońcy niezgodność pomiędzy jego relacją o dowodzie a stanem rzeczywistym.

Wydaje się, że zabieg ten miał służyć próbie przekonania Sądu Odwoławczego, że nawet w realiach tej sprawy mogłoby dojść do uniewinnienia. W ocenie Sądu byłoby to możliwe jedynie wówczas, gdyby doszło do ujawnienia nowych okoliczności, na co ani ten dowód, ani inne poprzednio i obecnie przeprowadzone nie wskazywały.

Na koniec należy odnieść się do podstawowego zarzutu apelacji obrońcy G. K. oraz nie postawionego wprost ale wynikającego z zakresu apelacji obrońcy K. M., a więc zarzutu niewspółmierności kar.

Wymierzenie oskarżonym na podstawie art. 148 § 1 k.k. kary 25 lat pozbawienia wolności, z ograniczeniem prawa do ubiegania się o warunkowe zwolnienie nie wcześniej niż po odbyciu 22 lat jest ze wszech miar sprawiedliwe.

Kary te nie zostały automatycznie przeniesione z poprzedniego wyroku Sądu Okręgowego utrzymanego w tej części przez Sąd Apelacyjny ale podstawą ich wymiaru stało się przeprowadzone ponownie postępowanie dowodowe i zebrane dane o osobach sprawców, które jeszcze raz pozwoliły na wyjaśnienie wszystkich elementów kary wymienionych w art. 53 k.k. Sąd Okręgowy orzekł kary w granicach ustawowych art. 148 § 1 k.k., nie sięgając po karę najsurowszą (zakaz z art. 443 k.p.k.) ale słusznie uznając, że łagodniejsza kara, tj. od 8 – 15 lat pozbawienia wolności, kara „względniejsza”, jak określa ten przedział obrońca G. K., byłaby z pewnością rażąco niewspółmierna – rażąco łagodna. Ocenę tę uzasadnił Sąd Okręgowy, czyniąc zadość wymogom art. 424 § 2 k.p.k.

Sąd I instancji przyłożył prawidłową miarę do stopnia winy – jednakowo dużego u każdego ze współsprawców, podkreślając nasilenie złej woli – bezwzględność, brutalność i determinację oraz niskie pobudki wyrażające się w dążeniu do wzbogacenia się za cenę życia młodego, ufnego człowieka. Ponieważ te przesłanki jednakowo obciążają obu oskarżonych Sąd słusznie nie zróżnicował kar i ograniczył prawo do ubiegania się o warunkowe zwolnienie. Zagwarantowanie co najmniej 22 – letniej izolacji tak zdemoralizowanych sprawców jest uzasadnione względami prewencji ogólnej ale i koniecznością dłuższego oddziaływania na sprawców.

Całokształt okoliczności badanych przy wymiarze kar doprowadził do konkluzji o znacznej demoralizacji oskarżonych, co uzasadnia wykluczenie ich z życia społecznego na orzeczony okres.

Zatem zarzut 2 apelacji adw. D. G. – F. jest nieuzasadniony. Sąd Okręgowy nie naruszył prawa materialnego w art. 77 § 2 k.k. wyznaczając surowsze niż w art. 78 k.k. ograniczenie do skorzystania z warunkowego zwolnienia. Sąd zasadnie wykorzystał możliwość obostrzenia tego prawa argumentując to cechami zachowania oskarżonych, wśród których trudno dopatrzeć się okoliczności łagodzących.

Nieprzekonujący jest w realiach dokonanej zbrodni argument obrońcy, jakoby poprawne zachowanie oskarżonego K. w zakładzie karnym było dowodem na gotowość przestrzegania prawa na wolności.

Przystosowanie do warunków penitencjarnych nie oznacza, że osoba nie poddana wymuszonemu rygorowi podporządkuje się regułom wolnych ludzi.

Sposób w jaki oskarżeni naruszyli te zasady nakazuje ich długoletnią izolację, a zatem kary łagodniejsze byłyby nieuzasadnione i niezrozumiałe dla społeczeństwa.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w stosunku do obu oskarżonych.